

NIKO SLADIČ je rojen 20. 1. 1959 v Kranju. Po poklicu je diplomirani organizator upravnega dela. Osnovno fotografsko znanje je pridobil v temnici Centra za estetsko vzgojo in Gorenjskega muzeja v Kranju. Od leta 2001 je član Fotografskega društva Janez Puhar Kranj. Kot avtor in žirant je sodeloval na številnih domačih in tujih fotografskih natečajih. Mednarodna zveza za fotografsko umetnost FIAP (Fédération Internationale de l'Art Photographique), ki deluje pod okriljem UNESCO, ga je leta 2008 nagradila za trud in delo na področju fotografske umetnosti ter za izjemne zasluge z nazivom AFIAP (Artiste FIAP), leta 2010 pa še s častnim nazivom EFIAP (Excellence FIAP). Leta 2010 mu je Fotografska zveza Slovenije podelila naziv »Mojster fotografije«.

NIKO SLADIČ / VALOBRAN / RAZSTAVA FOTOGRAFIJ

MESTNA OBČINA
KRANJ

ART KLANJ

STOLP ŠKRLOVEC
stola intermedijske umetnosti in fotografije

PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE

Carnica
institute

LAYER

FDJP
FOTOGRAFSKO DRUŠTVO
JANEZ PUHAR KRANJ

NIKO SLADIČ VALOBRAN

RAZSTAVA FOTOGRAFIJ
ČLANA FOTOGRAFSKEGA DRUŠTVA JANEZ PUHAR KRANJ

OD 8. 3. DO 29. 3. 2025

GALERIJA JANEZA PUHARJA V STOLPU ŠKRLOVEC

TRANSFORMACIJA FOTOGRAFIJE V LIKOVNO DELO

Fotograf [Niko Sladič](#) v tokratnem ciklu fotografij obravnava svojevrstno temo, ki povezuje fotografijo s slikarstvom. Na jutranjem sprehodu je opazil ob morski obali podolgovate betonske kvadre, ki so bili svoččas del valobrana, ki varuje obalo pred valovanjem morja in abrazijo. Kvadri so bili dvignjeni iz vode in zloženi v marini. Ker so bili desetletja dolgo v morju, so se na njih naselile školjke, raki in različni mikroorganizmi, ki so na njihovih površinah ustvarili zanimive reliefne strukture, teksture in vzorce. V marini ljudje obnavljajo in na novo pleskajo barke, pleskarji včasih ustreznost barvnega nanosa preizkusijo s potegljajem čopiča po teh ravnih površinah. Na njih se je v daljšem časovnem obdobju pojavila zelo zanimiva simbioza dejavnosti med naravo in človekom ter ustvarila nove, vizualno zelo zanimive podobe, ki jih je budno oko avtorja takoj sprejelo za svoje. Videnje in spoznanje Nika Sladiča o lepoti tovrstnih simbioz med civilizacijo, naravo in človekom je ob ustreznem fotografskem kadriranju kompozicijskih izrezov ter s pomočjo njegove umetniške invencije ustvarilo te podobe, v katerih se je fotografija kot medij identificirala z likovno umetnostjo. Tako imamo pred seboj cikel fotografij – slik, ki predstavlja svojevrsten umetniški projekt.

Trde in surove površine valobranskih blokov so se s pomočjo senzibilnosti avtorja fotografij ter njihove transformacije na mehko, nežno slikarsko platno spremenile v prave abstraktne, naključne in presenetljive slikarske rešitve. V nastalih foto slikah opazimo različne iluzivne reliefne teksture od drobnega peska do reliefnih nanosov školjk in njihovih površinskih valovitih vzorcev, prefinjenih nitastih tekstur ter do spontanah ploskovnih nanosov barve. Prav tako v njih zasledimo fraktalno oblikovitost nepravilnih krožnih oblik, od katerih vsaka posebej nakazuje enkratnost v svoji pojavnosti. Školjčne tvorbe se kombinirajo z mehкими potegljaji čopiča v obliki različnih spontanah barvnih nanosov, ki se drobijo ali gnetejo po teh površinah. Intervencije komplementarnih barv in akcentov, ki vdirajo v polje relativnih in umirjenih harmonij, ustvarjajo poživljajoči videz predstavljenih del, ki tako dobijo vsako zase značaj samostojne slikarske stvaritve, pri čemer ima avtor [Niko Sladič](#) odločilno vlogo. Najprej opazi omenjeno civilizacijsko valobransko pojavnost, zatem pa ustvari fotografske izreze te pojavnosti in jih poveča na slikarsko platno. Prenosi vzorcev iz grobe betonske površine na mehko in nežno platno še dodatno poudarjajo žlahtnost opaženega ter nakazujejo kreativnost avtorja ob tej transformaciji.

Vse to sovпада z iluzijo ploskovnih slikarskih intervencij, ki jih lahko zaznamo tudi v sodobnem slikarstvu skupaj z vsemi likovnimi parametri, ki jih obravnavata likovna teorija in likovna praksa. Čeprav slikovite površine nimajo svojega pravega avtorja, ker so nastajale v desetletjih anonimnega nastajanja in spreminjanja, pa so bile opažene s strani avtorja, ki je njihov videz s svojim spoznanjem, občudovanjem, treznim razmislekom, izbranim fotografskim kadriranjem in transformacijo v sliko ohranil za vedno.

Pri tem gre seveda za spoznanje in ohranjanje estetske dovršenosti, ki je v praktičnem smislu zavržena in brezpomenska, avtor pa ji je bil sposoben s svojimi deli vdihniti vrhunski pomen. Nastale slike so zanimive tudi zato, ker imajo brezštevne in brezhibne detajle iz drobnega peska, ki ustvarjajo unikatno, iluzivno, nemirno in hrapavo površino, preko katere se barvne intervencije dobesedno razdrobijo in hkrati nakazujejo različne gostote barvnih nanosov od zelo razredčenih do zgoščenih, ki v določenih segmentih tudi zaprejo to točkovno razdrobljenost posameznih območij.

Ponekod reliefne strukture školjk prehajajo dobesedno v reliefne konglomerate, ki jih zasledimo na različnih območjih, prekritih tu in tam z dotiki goste barvne mase. Naknadno človeško barvno posredovanje po naravno strukturiranih in teksturiranih površinah govori o povezovanju civilizacije, narave in človeka na spontani način. Narava je sposobna ustvariti čudežno brezhibne strukture, teksture in vzorce, preko katerih človek s svojo spontano brezbržno intervencijo (preizkušanje barve na steni valobranskega bloka) ustvarja z naravo ponovno povezavo. Ker narava to barvno površino razgrajuje, dopolnjuje in plemeniti z brezštevlnimi točkovnimi in mikro oblikovnimi senzacijami, se barvna in svetlobna intenzivnost neprestano spreminjata. Pojavljajo se srebrnine v školjčnih motivih, ki se v obliki svetlih sivin spajajo z zlatimi akcenti ter toplo hladnimi barvnimi nanosi.

Velik svetlobni razpon od svetlih sivin do črnih akcentov, ki jih tvorijo vhodne odprtine školjk, ustvarjajo pri barvnih nanosih s čopičem senzacije barvitosti, ki jim v teh foto slikah ni videti konca.

Vsekakor lahko ob pričujoči razstavi govorimo o odlični javni predstavitvi fotografa Nika Sladiča, ne samo zaradi njegovega odkritja prave vrhunske lepote, ki je nastala v medsebojni interakciji civilizacija – narava – človek, temveč tudi zaradi pogumnega prehoda fotografije v slikarstvo samo in z njim odličen likovni poudarek na harmoničnem in uspešnem estetskem sobivanju med civilizacijo, naravo in človekom.

Darko Slavec

/DARKO SLAVEC, akademski slikar, mag. slikarstva in mag. grafike, zaslužni profesor Univerze v Ljubljani/